

Број 12–13, август–септембар 2019.
Година V

ТУНЕЛ

ИЗМЕЋУ БЕЛОГ И ШАРЕНОГ ТИМА :
Вести из отаџбине и расејања
(...)

Краљ Петар II са породицом

Тито је умро пре 32 године, а ми још увек (у Србији) живимо у дугом тунелу титоизма! Доказ: Пренос посмртних остатака Њ. К. В. краља Петра Карађорђевића II из Либертвила (САД) у Србију, јуче. Вест о томе је у Србији објављивана на претпоследњем месецу, испред првог времена! Зар то није била прворазредна вест? Уредник чувене „Политике“ (пardon „Јулитике“, како су је етикетирали неки савремени писци, који су „забрањени“ и данас у том листу) сматра да није! Ми, Срби ове 2013. године, не би смели да се заносимо илузијама: криза коју преживљавамо није само политичка, демократска, национална, економска; њена суштина је духовна и налази се у дубини српског постојања! Кад помислим, јер дуго памтим и тешко заборављам, како је недељама у Србији и ондашњој СФРЈ смрт ондашњег тиранина, не била прва вест, него Стрва у дословном смислу речи, мени се чини да се тзв. демократске промене о којима се труби у Србији нису догодиле, тј. да су били некакви козметички покушаји. Остао је дуг, **предуг тунел из кога нисмо изашли**, у коме нема духовног, већ неког другог зрачења. Срби касне не 32 године, већ пола века! Невероватно је како је дочекан последњи југословенски краљ, можемо рећи и мученик, који никад није абдицирао! Зашто је Србима и данас милији тзв. „Црвени краљ“ од њиховог српског краља?...

Ево једног цитата Иљина, који упућује на очигледност нашег српског посрнућа: *Ми немамо права ни основа да наш крах прикажујемо као „невину“ и „безојасну“ случајност. Ми морамо иронички у себи одважност и морамо изоштрили поглед како бисмо ствари видели онаквима какве оне заиста јесу; морамо у себи наћи вољу како бисмо изrekli сву истину и кренули*

новим њивима. Треба да се ослободимо свакодневних сићовности и да се навикнемо да гледамо у даљину: куда иде, куда клизи савремени свет? шта нас чека? шта нам је чинио како бисмо предвидели најгоре и изградиле нов, ирелигијозни живот?... (Извор: Иван Иљин: Пути ка очигледности, поговор, О духовном зрачењу, стр. 194. – Логос, Београд, 2012)

Оног тренутка када је Тито сахрањен, Срби су имали једну државну идеју: Живео Краљ! Или мислите да нису? Да још увек већина дрема оним сном којим их је успавао Отац народа и нација?

= ЛеЗ 0005721, Србија "ИЗМЕЋУ"
ИЗМЕЋУ БЕЛОГ И ШАРЕНОГ ТИМА :
Вести из отаџбине и расејања (Б. Тукадруз)

КО ВРАПЧИЈИ КЉУН

НОВОСТИ. Србија

На полазној станици,
аутобуској. Проверено...

SURBITAPress@mobarov Jun 18

* *

Ја кучке, кучка реју, реју длаке,
длака се расилака. (Пословица са Косова)

У ОДБРАНУ ЧОВЕКА

ПОД МАЉЕМ РАЗВОЈА

Ја сам се родио, и одраслао, у Звизду, у коме се у то време одржавао бјиге у суседном селу, преко Пека, Љешници. При самом крају зиме, Љешничанима долазили су у гости, као на Јанађур, сељаци из околних села (Вуковић, Српце, Сена, Турија, Ракова Бара). Мајстори фрлаши нудили су своје фрле, а понеке снаме и ушећерене црвене јабуке. Било је и грђих мајстора који су нудили своје производе, шипање, колевке, косила, дрвена држаља... Бијели су се одржавали сваке године, скоро до средине седамдесетих. Као некада моје шрапке, иако су касније и моја сећања ишчурала у бијелу ираву, или шипање у шипуру залезајућег сунца, у расветљане бајремаре којих је било око нашег села (Мишљеновац, српско село, иошито иоститоји и хрватско, које су основали звизки Мишљеновчани, после протасији српске десетогодине, највероватније). Мој отац Михаило Лукић, бивши предрајни деловођа оштински, радио је као секретар зем. задруге „Злајан Пек“, а зајим је оштински. Заузимањем иријатеља, добио је нови посао, али је ионово ојанкан и оштински, па је неколико година иородицу издржавао сарађујући са два иознања адвоката и оштински. Породица је једва састављала крај са крајем. Моја сам и не уписати гимназију, али ипак сам је уписао, и у то време, отац је морао да „беси“ у Београд из Звизда од злих и моћних људи, како би иоиражао, ишо даље од земљака, нови посао.

И као ученик основне школе, и као гимназијалац, иомајао сам мајци, чувао сићуку. Свиње које сам чувао беху црнотрке, моравке, ајмане...

(И ту се запис завршава, маргина на 132 стр. „Заштине повеле“ Б. Пастернака. – Нолит, Београд, 1958. – А као да се наставља на 217 стр. Исте књиге овим: „Беснило у Звизду и Хомоту. – Деда Воја ухватио вучића у Дубравама. Али су га баба Цана, његова мајка, и прадеда Рана, натерали да зверку врати тамо, одакле ју је и донео“.)

На 220. страници, одмах иза „Писма из Туле“, опет запис:

У ујкином је дому расијао илави бајрем (образовао је леј цвейни ирем сиролећа илеја), цвейјајући и по крову. У баба Љубином („иашинином“, како је говорио наш деда Воја – наш деда по мајци) - жути (бајрем). У дому јок. Душана „Глувог“ – црвени. У нашем – бели бајрем. Мама је од њејових цвейова ирвила колаче...

На тробљу у Појочићу је било чийавих бокора јасмина, као и јортована, на тробљу иде су сахрањени деда Ситанко Лукић (наш деда по оцу), њејова јок. жена – баба Мара, и два сина – Драштина (умро касну као дејше), и Живоја (иошину 1944) ...

Старинарница, антикварница, на ваздушним пругама
отворена од зоре до трећих петлова
Возови на овој трансземаљској књижевној радњи не касне. Да ли знате зашто?

ПЕТАО Заветина

НОВИ РАПОРТ – Књижара ПИСАЦА познатија као ПЕТАО

Књига је боља од пилула: „Ако могу музика, мириси, кристали, зашто не би могла да лечи и реч? Или, барем, добра реч – она из књиге? Са том идејом група енглеских интелектуалаца отворила је у Лондону књижару специјализовану за „библиотерапију“. „Заветине“ не помаже држава, финансирамо се од продаје штампаних на папиру издања и часописа „Заветина“, директних куповина од „Заветина“, и донација солидарности. Донације солидарности се примају од појединаца, индивидуа, или организација, или фондација, које потпомажу непрофитно издаваштво, преводилаштво и повезивање писаца различитих националности, језика и култура.

**

НОВИЈА ИЗДАЊА

СЕВЕРЦИ представља нов роман, посебан, написан из једног посебног угла, какав баш и није честа појава ни у српској ни у европским књижевностима. То је истовремено апсурдна и трагична повест о томе како завршавају међдани између новог Болањог Дојчина и Доктора Смрти. На индиректан начин, али врло убедљив, ова књига показује између осталог и то зашто је један писац, какав је Лукић, несумњивог талента и богатог опуса, држан што даље и што дуже од најшире публике, уз помоћ свих механизма лупежа понора.....

Овакви романи ће увек бити на мети свима онима којима је лак дража од истине. А првенствено Флоберовим папагајима и пуковницима попут Амарилиса, Ђокића и иних. После ова три наведена романа, Лукић се легитимисао као озбиљан писац у оном смислу у коме овај појам користи Паунд. ерспектива неразјашњених смрти није Лукића бацила у транс; напротив, објављена је још једна његова потерница за монструмима који су имали времена не само да се пресвуку и пређу у нове идентитете, него чак и да се, после свега, поигравају из дубоких окриља таме и анонимности са својим жртвама и истражитељима. ...Најновији роман, започиње оним чиме се завршио претходни *Пасија њо Амарилису* (2008)....

У том смислу, најновији Лукићев роман, *СЕВЕРЦИ*, може се читати и као наставак *Пасије њо Амарилису*, који поред осталог расветљава и неразјашњене тајне претходног романа! ...*Доктор Смрти* је била је права посланица за књижевне сладокусце, својерремено, и право је чудо да књига није имала и судски епилог. Први пут у српској књижевности дата је прилика киднаперима, представницима мрака и страве, који се на крају тог романа понашају двоструко прво као мучитељи и давитељи, а затим и као духовити витезови који тобож увиђају своју грешку. Трансформисани пуковник тајне службе Ђока Ђокић улпозорава Дрма (доктора религиозне медицине, сведока, у много чему налик на Ф. Сенковића): «И пиши, брате, оштрије од Господина Ђоке! Немој да нас опет разочараш...» Очигледно је да ти и такви «јунаци», господари живота и смрти, расути по свету, шаљу *неизмишљене рукописе*, мистификоване, поигравајући се са независним и алтернативним издавачима, упућујући недвосмислене поруке како фамилији и потомцима једног писца, коме су они сигурно кројили судбину, тако и јавности, која тражи да се обелодани све, тзв. досијеи, па и рад мистериозних служби... Лукић представља старост епохе Хокус покуса: он није измишљао догађаје (као Дон Кихот); ми као читаоци не знамо како да измакнемо тим страницама које нас притискају... Лукићев најновији роман, као и споменути два претходна његова романа, баве се расветљавањем мрака и страве ђаволове воденице, на начин невиден не само у српској књижевности, него у у европским књижевностима, пре тога. Тема најновијег Лукићевог романа није влашка гозба, Празник духова, сусрет влашких шамана, већ судар беле и

црне влашке магије, разобличавање нечистивог и призивање басми против змајева који су изгледа задужени да погину вино пре него што се заметну цветови на чокоту. (А. Лукић)

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
ЛУКИЋ, Мирослав, 1950 -
Северци / Мирослав Лукић. - Вршац :
Књижевна општина Вршац, 2011 (Београд:
Жиг). - 243 стр.; 19 cm. - (Библиотека КОВ)
ISBN 978-96-7497-194-9
COBISS.SR-ID 182942230

Роман се може поручити, одмах, директно од ЗАВЕТИНА по цени **1000,00** дин плус поштански трошкови, зависно од земље у којој живи поручилац. - Имамо ограничени број примерака!!

**

ИЗДАЊА МИНУЛИХ ГОДИНА

Мирослав Лукић СТУДИЈА О НАМЕТНОМ ВЕКУ Четири есеја о битном
ЗАВЕТИНЕ: Ми, Београд, 2003. 108 стр. 21 cm. Библиофилско издање. 2 примерка Цена по примерку 10.000,00 дин.
- Цена *дигиталног издања, које је у сваком адекватно штампаној, библиофилској верзији* 320,00 дин.

(...)

Заветине+ Број 12 – 13, август – септембар 2019. **САДРЖАЈ:** ТУНЕЛ Тито је умро пре 32 године, а ми још увек (у Србији) живимо у дугом тунелу титоизма! | Ко врагчији кљун. Новости Србија. На аутобуској станици... | У ОДБРАНУ ЧОВЕКА ПОД МАЉЕМ РАЗВОЈА (1) | РЕЗИДЕНЦИЈА ИЗБОР истакнутих прилога, чланака, осврта, докумената, и др. НЕОБЈАВЉЕНИ РУКОПИСИ. Белешке из подрума ПИСЦИ СА ДОБРОМ АДРЕСОМ (2) | НЕОБЈАВЉЕНИ РУКОПИС О ЗМИИ БЕЛОЈ КАО СНЕГ. КРАТАК ПРЕДГОВОР / Бела Тукадроз (3) | *Из рукописа „Брејнице“ који није застарео* (Архива ЗАВЕТИНА) Александар Лукић АЛФА И ОМЕГА XX ВЕК | СВЕТЛОСТ У НОЋИ: РЕЗИДЕНЦИЈА Из сачуване, одбијене Рукописа „Moare parasite“ / Бела Тукадроз (4) | ЗАПИС. ТАЈНА ПРВОГ СИМБОЛА СУРБИТЕ. - ПРЕДАЊЕ О ЗВЕЗДАМА | ТЕСЛИН ОДГОВОР | НЕ АНЂЕО. ПАТАК ПАТА ПРАТ | ОБНОВА САЛАША / Милан Пароики | Слика, и крајак коментар Једна слика, и крајак коментар, не дукој од враћа једној лабуца! (5) | ДНЕВНИК НЕСАНИЦЕ : Дневник ЧЕТВРТЕ КАПИЈЕ | НАСТАВАК ОСВРТА ИЗ СНА / Бела Тукадроз (6) | СИМВОЛИ И СИГНАЛИ. ПОЗНАЊЕ ИСТИНЕ (Николај Велимировић) - ГЛАВА 3. *Познање истине* | Колекција ДВА П | ТИТОНИК (7) | ОН, ОНАЈ, ТАЈ Онај који се има родити већ постоји у свету ГДЕ СМО МИ ДАНАС, КРАЈЕМ ДРУГЕ ДЕЦЕНИЈЕ 21. ВЕКА? ИСПОД ДАТУМА ОБЈАВЉИВАЊА ОВЕ УЛЕВИЋЕВЕ ПЕСМЕ? | ОДЛОМАК ИЗ ЈЕДНОГ НУШИЋЕВОГ ТЕКСТА КАО ПОДСЕТНИК ДАНАШЊИМ СРПСКИМ ПИСЦИМА - ПРВИ НАПИС Г. БРАНИСЛАВА НУШИЋА ПОСЛЕ ОЗБИЉНЕ БОЛЕСТИ Једна небеска седница (8) | СВЕТЛОСТ У НОЋИ: РЕЗИДЕНЦИЈА | ФАБРИКА ЛУТАКА И СЛИЧНО ДОБОШАР ЖДРИКИЋ > = Из једног ОБАВЉЕНОГ, А НЕОБЈАВЉЕНОГ РАЗГОВОРА са М. Л. | СВЕСРПСКА ВАМПИРСКА ЛИГА (9) | „РЕКОРДЕРИ“ У КРАГУ ЛЕВЦУ! | ЛАЖИ) – СУДБИНА СРБИЈЕ “...српски нејирцајаше њи преко мудрих и просвећених Срба сада диктирају нарајив” ... (10) | ФАМА ВОЛАТ! ГЛАСИНЕ СЕ ШИРЕ! / Б. Т. | ЖИВАК > Животињи дух или духовна моћ... Акаша | НАДЧОВЕК. СВЕЧОВЕК. ЕВРОПА > ОД ТИТАНИКА ДО ТИТОНИКА. ДВАДЕСЕТИ ВЕК (Издаја, 7) | Поређење Милошеве „ХРОНИКЕ“ и Лукићеве „ЕВРОПЕ“ / Б. Тукадроз (11) | ЈУРОДИВИ ХРИСТА РАДИ (12) | СУДБИНА СРБИЈЕ КРОЗ СУДБИНУ ИСТИНЕ У СВЕТУ > „Талентиовани писац Видосав Јосиф Савић“, носилац и само један коментар (13) | НОЋ СВАРОГОВА И БЕЛИ ПУТ > Сведочанство о постојању друштва у тунелу | ОБЕЛЕЖЈА ИЗ ГВОЗДЕНОГ ДОБА | ВРЕМЕНА САДАШЊА (14) | Из БЕЛЕЖНИЦА > Новине су цуне свећа и свачећа | ПОРУКА СКУПЉАЧА И ВЛАСНИКА ПАР ДУЖНИХ МЕТАРА ИСПИСАНИХ СВЕСАКА | ФИОКЕ (15) | ТЕМЕЉ Основ: Дрво животиња | ЛЕПО ПОСТАВЉЕН ЈЕ ТЕМЕЉ. САД СЕ ИМА НА ЧЕМУ ЗИДАТИ... ЖАР ПТИЦА. Сазвежђе 3. ФРАГМЕНТАРИУМ. Сlike српског Севера и Јуја | НЕПОЗНАТА СРБИЈА / Бела Тукадроз (16) | ПРИЧА О ФРУЛИ, ИЛИ О ЖИКИ МАКУЉУ ИЗ БРЕЗОВИЦЕ | ГРОБ НЕЗНАНОГ или шта чините са својом фамилијом, животима, будућношћу? (18) | Александар Лукић НА БРАНИКУ (19) | ДУБЉАНСКИ ОБЕЛИСК / Александар Лукић | УЛАК или застава листа Заветине+ > ХРАБРОСТ / Бела Тукадроз (20) | ПОГЛЕД КА ВЕЧНОСТИ На тробљу Савине / Александар Лукић | ЛОВ ЛОВИЛИ УЛОВЉЕНИ / Бела Тукадроз (21) | ОДАВДЕ: БЕЗ ОБЛАКЕ КЊИЖЕВНА ФИЛОКСЕРА / Б. Т. | ЈУГОСЛОВЕНСКА РЕВОЛУЦИЈА... | МАЛОВАРОШКИ С В Е Т Литија историје стравична > ГРАЂА ЗА ПРЕВРЕДНОВАЊЕ: СВЕДОЧАНСТВА, ОПОМЕНЕ. НАПОМЕНЕ уз текстове Лазаревића, Младеновића и Лукића (26) | Летопис »Заветине+« > Ексклузивно > (Из писама сарадника, пријатеља, читалаца – сачуваних, наравно...) Без увијања Сузана Танасковић* ЧИСТО МЕСТО (27) | В. Јаглички, Мира Самчић | Читуље, књиге, године... шта ће од свега штампаног, публикованог остати? | ИЗ РУКОПИСА Шта ће од наших необјављених рукописа бити сутра, прекосутра, или можда никад? УМЕСТО ПОГОВОРА* / Бела Тукадроз (28) | ПОДВЛАЧЕЊЕ ЦРТЕ. Символи и сигнали ДОКЛЕ СЕ, У СТВАРИ, СТИГЛО? (29) | РАСКОВНИК ИЛИ ПИСМО У ВЕТАР? | Мотиљко СПЕКТРА Новина будућности (30) | ЗЕМЉАЦИ / Б. Т. (30) | ПЕТАО Заветина > Новија издања (32)